

Rokycany, 28. 11. 2010

Text kázání: Gn 12, 3b; 1. čtení: Gn 12, 1 – 9; Písně: 442, 683, 259, 509, 623

Introit: Fp 2, 5 – 7 a,b,c

Dnes máme první adventní neděli, začátek církevního roku.

Milí přátelé,

jako evangelík ne zcela evangelické proveniencie mám někdy potíže se orientovat a vyznat se v textech užívaných v různých nedělích dle církevního liturgického roku. Vybrat text na jakoukoliv neděli bývá někdy složité. Ještě složitější je vybrat text na speciální neděli jako je právě adventní. Náš dnešní text možná nepatří k těm typickým adventním. Napadlo mě to v úterý, že bychom se mohli zamyslet adventně na prvních 9 veršů 12. kapitoly, jak jsme je dnes četli. Když jsem se k tomu ve čtvrtek sedl, zjistil jsem, že již 3. listopadu jsem poznamenal, že závěr 3. verše této kapitoly se k adventu hodí. Hned mi došlo, co jsem tím asi myslel. „*V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.*“ Kdyby nám toto někdo četl a neuvedl kontext, asi nás nenapadne, že toto říká Bůh Abramovi, který se pak stane Abrahamem – otcem velkého potomstva. Tento text lépe sedí Ježíšovi. On je ten, kdo se stal požehnáním pro všechny národy, překonal úzké hranice vyvoleného národa a nabídl Boha každému. To už zní adventně. Bůh skrze Ježíše Krista přichází ke každému z nás. A chce překonat hranice naší skličnosti, uzavřenosti, bezradnosti atd. Vyvolenost už není záležitost vymezeného lidu, nýbrž každý se může stát vyvoleným, může navázat skrze Ježíše Krista spojení s Bohem.

Je tedy pochopitelné, že se se slovy „*V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země*“ setkáváme v Novém zákoně tam, kde apoštolové kážou Krista, takže ve zřetelné spojitosti se Synem Božím. Petr, citovaný Lukášem v knize Skutků říká: „*Vás se týkají zaslíbení proroků i smlouva, kterou Bůh uzavřel s vašimi otci, když řekl Abrahamovi: „V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy na zemi.“*“ A Pavel uvádí: „*Protože se v Písmu předvídá, že Bůh na základě víry ospravedlní pohanské národy, dostal už Abraham zaslíbení: „V tobě dojdou požehnání všechny národy.“*“

Nový zákon nás často přesvědčuje, že mnoho toho, co je psáno ve Starém zákoně, ukazuje na Krista. A nejen že ukazuje, ale vede či chce nás vést ke Kristu.

Pavel mluví o předvídání Písma, jinde čteme o předpovídání, obecněji mluvíme o prorokování a o prorocích. Když se nad tím zamyslíme hlouběji, zjistíme, že žádné proroctví v tom našem chápání vlastně neexistuje. Proroci jsou Božími posly, proroctví je Boží dílo, Boží řeč k nám lidem. A Bůh přece nemůže prorokovat, nýbrž plánuje a oznamuje a my to přijímáme jako proroctví. Bůh vede naše dějiny k určitému cíli. A advent je doba, kdy si připomínáme asi ten hlavní způsob, jak Bůh naplňuje své plány s námi lidmi, se svým stvořením. My to chápeme tak, že se proroctví naplnilo. Z pohledu Boha je to pokračování díla, které v něm má začátek a konec. Je to realizace toho, co je předem plánované.

Proroctví, řečeno slovy Jean Jacqua Von Allmena, *„má za předmět samého Boha a ne určitý počet poučení o budoucích událostech. Nehlásá několik pravd, svědčí o pravdě. Nemluví o soudu a spáse, ale o Bohu, jenž přichází, aby potrestal nebo odpustil. Staví Izraele před někoho, a ne před něco, odhaluje vyvolenému lidu jeho protějšek, zcela blízkého Boha, živého Boha, který kráčí svému lidu vstříc a aktivně ve své svobodné vůli, zasahuje do záležitosti světa. Ano, Bůh kráčí svému lidu vstříc, to je advent, příchod.*

Naše vykoupení je z Boží iniciativy. Není to člověk, který přichází sám od sebe k Bohu. Hledá-li člověk Boha, hledá jinde a většinou nalézá něco jiného, boha s malým „b“, kterého si vytváří dle vlastních představ. Proroctví takového boha je pak jenom realizace vlastních lidských představ, vytváření vlastního světa a fantazií domnělého boha. Chceme-li najít Boha, musíme zůstat na místě a nechat se nalézt Bohem. Pohneme se z místa až na Boží pokyn, který nám určuje směr, řekne nám kudy kam. Ne člověk za Bohem, ale Bůh přichází za člověkem, aby ho vyvedl z jeho místa. Tak je to s naším praotcem víry Abrahamem. Jeho cesta víry začíná příchodem Boha k němu, do místa jeho bydliště. *„I řekl Hospodin Abramovi: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu.“*

Vyjít z místa, vydat se na cestu, pohybovat se skutečně v prostoru, není to úplně bez významu. Aspoň takhle to zní v případě povolání Abrama. Přesto podstatnější je, komu přitom naslouchá, na koho myslí, za kým jde. Není důležité, odkud pochází, ale proč odchází. Protože jej povolává Bůh. Není důležité to putování, ale to, že putujícího

vede sám Bůh. Cíl není zaslíbená země jako taková, ale být pod vládou Boží, pod Božím požehnáním. K tomu je třeba vyjit, opustit vlastní opevnění, opustit svoje vlastní postoje, a přijmout postoje nové.

Advent, Bůh přichází nás vyvolat, odvolat z našich stereotypů. Z našich slepých ulic, z našich nadějí, které začínají a končí zde na zemi. Dává nám novou naději přesahující naše naděje a naše životy, naději, která přesahuje naše rodiště a pozemské jistoty. Abram opustil své zázemí, své jistoty a vydává se na cestu, ocitl se daleko od svého rodiště. A když nastal malér, už nemohl spolehnout na své blízké, na otce a bratry. Po vyjití měl nového otce, nebeského. Vše, co ho potkalo, už musel řešit s ním. Advent, Bůh přichází, aby změnil náš úděl, abychom již nespoléhalí víc na člověka, na sebe, na to viditelné, co nás obklopuje. Abychom už neviděli věci vlastníma očima, ale očima důvěry a víry v blízkého Boha – spravedlivého, milosrdného a soucitného. Očima nové naděje, že nikdy nejsme sami ani v radosti ani v soužení. Neviditelný Bůh chce být přítomen v našem jednání, chce, abychom mu naslouchali a dělali jeho jménu čest. Aniž bychom se stěhovali a změnili adresy, aniž bychom zbourali své domy, Bůh chce, abychom bydleli v nových domech stavěných na nových základech, a to na základech lásky, víry a naděje. Do takových domů chce Bůh vstoupit a pobývat. Chce být s námi. Přichází utišit naše bolesti, doprovázet nás v naší osamělosti, hladit a hojit naše rány, zastávat ukřivděné, ujmout se opuštěné. To vše nám Bůh poskytuje mnohdy skrze nás samotné, když mu nasloucháme, hledáme a plníme jeho vůli. Když budujeme společnost víry, lásky a naděje, společnost lidu vyvoleného, který se, od doby Abrahama – otce nás všech ve víře, vydává nově a nově na cestu za svým Bohem, až do zaslíbené země, do Božího království. Amen